

af ganske formel Art, som er foranlediget ved et enkelt Folketingsmedlems Utilfredshed med et i den gamle Livsforsikringsterminologi almindeligt anvendt Udtryk.

Som ærede Medlemmer vil erindre, var Bestemmelserne i § 9 Genstand for ikke ringe Meningsforskel indenfor dette høje Ting. Denne Paragraf omhandler de Regler, hvorefter et Selskab ved Aarsregnskabet Opstilling skal opføre sine Værdipapirer. Der er under Behandlingen i indeværende Rigsdagssamling i det høje Folketing foretaget et Par Ændringer, som dog ikke paa væsentlig Maade griber ind i de Regler, hvorefter Værdipapirerne skal opføres i Regnskabet. Der var i forrige Rigsdagssamling nogen Utilfredshed med, at Bestemmelsen i § 9: „Ved Opgørelsen af Aarsregnskabet opføres Værdipapirer, som noteres eller efter deres Art kunde noteres paa Københavns Børs“, fremtraadte i en Form, som kunde gøre det tvivlsomt, hvilke Papirer det var, man tænkte paa, naar man anvendte Udtrykket: „eller efter deres Art kunde“. Man har derfor i Folketinget erstattet disse Ord med „Værdipapirer af de i § 18 Nr. 1, 2 og 4 nævnte Arter“, det vil sige saadanne, i hvilke Forsikringsfonden kan anlægges. — Dernæst er der føjet et nyt Stykke til § 9, i hvilket det bestemmes, at det af et Selskabs Aarsregnskab skal fremgaa, til hvilke Kurser dets Værdipapirer er optaget, en Bestemmelse, som jeg antager vil vække almindelig Tilfredshed, ikke mindst hos dem, som var mindre vel tilfredse med hele den Opgørelsesmaade, et Livsforsikringselskab naturligt maa anvende. — Det foreslaas endvidere nu, at Bestemmelsen om, at et Forsikringselskabs faste Ejendomme ikke maa optages til en højere Værdi end Ejendomsskyldvurderingen; kan ændres med Forsikringsraadets Billigelse, saaledes at et Selskab, der siden Vurderingen til Ejendomsskyld har foretaget Forbedringer ved sin Ejendom, eller hvis Ejendom paa Grund af særlige Forhold maa skønnes at være blevet mere værdifuld, ogsaa kan faa Tilladelse til at opføre den til en større Værdi i Regnskabet. Endvidere er der i 2det Punktum tilføjet en Bestemmelse om, at for saa vidt en saadan Ejendom maatte have været opført i Henhold til en Vurdering efter Lov af 19. Marts 1869 til en højere Værdi end Ejendomsskyldvurderingen, kan den paabudte Nedskrivning til denne ske i Løbet af 5 Aar med $\frac{1}{5}$ af Differencen aarlig. — Endelig er der med Hensyn til Kursreservefondens Midler, om hvilke det i Lovforslaget, saaledes som det var formet, da

det forlod det høje Landsting, sagdes, at de kun maatte anvendes til Nedskrivning af Selskabets Værdipapirer eller faste Ejendomme, nu bestemt, at naar der sker Anvendelse af dem paa anden Maade, kræves dertil ikke blot Forsikringsraadets Samtykke — saaledes var det foreslaaet tidligere —, men ogsaa Indenrigsministeriets Billigelse.

Jeg har hermed nævnt de betydeligste af de Ændringsforslag, som er fremkommet under Udvalgsbehandlingen i Folketinget, og jeg skal endnu kun gøre nogle Bemærkninger om de Ændringsforslag, som er stillet af mig paa Grundlag af Overvejelser, der har fundet Sted indenfor Forsikringsraadet, og som er foranlediget ved de Forhold, der kan knytte sig til et Livsforsikringselskabs Virksomhed, naar det er hjemmehørende i valutasvage Lande, men har eller ønsker at faa Tilladelse til at drive Livsforsikringsvirksomhed ogsaa her i Landet. I Henhold til Livsforsikringsloven af 1. April 1914 og for Resten ogsaa til den tidligere gældende Livsforsikringslov var der jo en væsentlig Forskel paa Effektiviteten af Tilsynet overfor de indenlandske Livsforsikringselskaber og de her i Landet virkende udenlandske Forsikringselskaber. Medens de indenlandske Selskaber til enhver Tid maatte drage Omsorg for, at de raadede over en Forsikringsfond, som stod i et passende Forhold til Selskabets Forsikringsbestand, og der førtes et effektivt Tilsyn med, at denne Fonds Midler var anbragt paa betryggende Maade, var tilsvarende Bestemmelser ikke gældende og kunde ikke være gældende for de udenlandske Selskaber, idet det jo ikke var muligt gennem nogen Art af Tilsyn at overvaage Overholdelsen af saadanne Bestemmelser, om man havde indført dem. Man har derfor indskrænket sig til i Livsforsikringslovens § 43, Punkt 8, at bestemme, at saadanne Selskaber her i Landet skal anbringe et fast Depositum paa 100 000 Kr., et Depositum, som er uafhængigt af Forsikringsbestandens Størrelse, men som stilles til Sikkerhed for Fyldestgørelsen af Selskabets Forpligtelser ifølge Forsikringskontrakter, som er afsluttet her i Landet med danske Statsborgere. Nu er det vel saa, at der, siden Tilsynet med Forsikringselskaber etableredes i 1904, ikke er lidt noget Tab ved, at udenlandske Selskaber har manglet Evne eller Villie til at opfylde deres Forpligtelser, og der vilde derfor, hvis normale Forhold vedvarende var til Stede, neppe være nogen Grund til at vedtage Tilføjelser til de for udenlandske Selskabers Virksom-